Nou anys saltant de les salvacions agòniques als intents de tocar el cel de Primera

L'ascens a la màxima categoria culmina uns últims anys amb el Girona a tocar de l'èxit, en contraposició amb d'altres campanyes precedents en què l'equip va evitar el descens a Segona B amb reaccions al límit dels miracles

Kiko Ratón marcant el gol del penal del 2010

El Girona és nou equip de Primera Divisió. Un èxit buscat amb molta insistència en aquests últims anys i que, entre altres coses, servirà per posar punt final a nou temporades consecutives a Segona A. L´últim i intrascendent partit al camp del Còrdova, tancarà una muntanya de russa de nou anys. Un autèntic Dragon Khan que ha tingut moments d'alliberament després de permanències agòniques –penal de Kiko Ratón o la reacció final en el primer any de Pablo Machín–; i de dures patacades quan les portes de l'ascens es tancaven davant dels mor ros dels aficionats gironins en els partits contra Lugo i Saragossa.

Ha costat, ha sigut agònic, s´ha patit, però s´ha pujat. I això era alguna cosa que s´intuïa perquè ja feia massa temps (tres temporades seguides) que el club ho buscava. Enrere queda aquell Girona que solia sortir candidat al descens, i que patia el que no està escrit per salvar-se. L´afició ho solia agrair amb caminades fins Els Àngels. Mantenir la plaça a Segona ja era tot un èxit. Ser de Primera no deu tenir preu.

Les dues primeres temporades del Girona a Segona A després de cinquanta anys de no trepitjar la categoria, 200/09/2009-10, van estar marcades per la il·lusió de l´estrena i la lluita per la permanència. Amb Raül Agné a la banqueta, el Girona va redebutar a la categoria guanyant el Celta a Balaídos, 0-1 gol de Jaume Duran, i l'equip es va convertir en una de les revelacions de la primera volta acumulant molts punts amb algunes destacades victòries a Montilivi contra Saragossa o Hèrcules. La temporada, però, es va acabar fent molt llarga i cinc derrotes consecutives entres les jornades 33 i 37 (Hèrcules, Alabès, Sevilla Atlètic, Xerez i Elx) van provocar la destitució d'Agné. Javi Salamero es va fer càrrec de l'equip i, en el seu primer partit, dos gols de Gerard López al camp del Castelló (1-2) van servir per trencar la ratxa de derrotes. L'equip s'acabaria salvant la jornada següent en der rotar el Nàstic a Montilivi.

La salvació va obrir la porta a un nou any a la categoria. Una temporada que acabaria sent més complicada que la primera: va ser la de la salvació amb el penal de Kiko Ratón en el darrer instant. Cristóbal Parralo només va durar nou jornades a la banqueta quan Narcís Julià va fer-se càrrec de l´equip i, d´entrada, va redreçar el rumb. Semblava que la salvació arribaria sense necessitar esperar a la darrera jornada, però al final tot es va haver de

decidir en un darrer partit contra el Múrcia. Els rivals (49 punts) necessitaven guanyar a Montilivi per salvar-se, mentre que el Girona (51) en feia prou amb un empat o que un dels equips que li venien al darrere seu (Rayo 50, Osca 49, Albacete 49, Salamanca 49 i Las Palmas 48) no guanyés. Es va arribar al temps afegit amb el Girona a Segona B fins que Teixeira Vitienes va xiular un penal d´Albiol sobre Juanma. Va ser el famós gol marcat per Kiko Ratón amb el porter del Múrcia, Alberto, ara al Cadis, mig aturant la pilota en un primer moment tot i que se li va escapolir de les mans per acabar entrant a gol.

El Girona s'havia salvat del descens esportiu, però, en canvi, hi havia un altre perill que continuava latent: el forat econòmic que arrossegava. Llavors va aparèixer Josep Delgado. L'empresari de Sarrià de Ter va comprar el club i, esportivament, es va deixar aconsellar per Xavi Julià per recuperar Raül Agné. Amb fitxatges com Jandro i Despotovic l'equip no va patir per salvar-se. La temporada següent, i amb Delgado cada cop més engrescat amb un futbol que li era absolutament desconegut abans de la compra del club, havia de ser la que el Girona fes un salt endavant. No va ser així. I aquell curs, 2011-12, els gironins tornarien a patir per no baixar. Agné va ser acomiadat el mes de gener i els assessors de Delgado, cada cop més canviants i poc reconeguts, van optar per posar Josu Uribe a la banqueta. L'aposta no va sortir bé i, un altre cop, Javi Salamero amb l'ajuda de Rubi, i del descens del Vila-real, que arrossegava el seu filial, van permetre al Girona mantenir-se tot i que, fora del camp, el curs tampoc va ser fàcil amb la desaparició de Delgado per uns problemes amb la justícia polonesa que, avui dia, continua arrossegant.

Els problemes legals de Delgado i la manca d'entesa amb Salamero encetaven un estiu en què, forçat per les circumstàncies, el Girona estava obligat a no estirar més el braç que la màniga. La solució va ser confiar la direcció esportiva a Sergi Raset i la banqueta a Rubi que, al costat Salamero en el tram final de la temporada anterior havia deixat clar el seu alt nivell, en una estructura que va funcionar. Els resultats van arribar i, durant tot el curs, l'equip va lluitar amb equips com Elx, Almeria, Vila-real i Alcorcón. L'ascens directe semblava possible, sobretot després del triomf amb l'Alcorcón a Montilivi (3-2) abans de rebre el Xerez, cuer i que feia dies que ja havia perdut la categoria. La inesperada patacada contra els andalusos (2-4) i les derrotes a Vila-real i Almeria van dur l'equip de Rubi a jugar-se l'ascens en el play-off. El Girona va superar sense grans dificultats l'Alcorcón en la primera eliminatòria, però, en canvi, definitiva no tindria res a fer davant l'Almeria (0-1 a Montilivi i 3-0 a fora).

La derrota contra l'Almeria va deixar l'equip sense ascens i el club en precari. La planificació esportiva havia estat inexistent en els últims mesos i, un cop acabada la temporada, no hi va haver marge per renovar Luso, Tébar o Acuña. Rubi va marxar al Barça al costat de Tito Vilanova i l'aposta per Ricardo Rodríguez no va funcionar. Per Nadal, l'equip va caure en descens i l'arribada de Javi López no va servir per a res. Als despatxos també hi havia hagut canvis: Rebled era el president i Oriol Alsina el director esportiu. El Girona semblava encaminar-se cap al descens, però l'arribada de Machín i el seu ara famós 5-3-2 va fer el miracle ajudat pels gols d'Ortuño. El miracle de Machín li va donar l'oportunitat de començar el seu propi projecte la temporada següent. Arriben jugadors com Lejeune, Sandaza, Granell, Cifuentes o Mata i Pere Pons es fa un lloc al mig del camp. El Girona fa una temporada de pel·lícula lluitant per pujar amb històrics com Betis, Sporting, Las Palmas, Saragossa... L'ascens directe estava a tocar, però un gol de Caballero li serveix al Lugo per empatar a Montilivi (1-1). Un resultat que, combinat amb la derrota del líder Betis a casa contra l'Sporting (0-3), provoca la decepció col·lectiva més forta que s'ha vist mai a Montilivi. Una setmana més tard, el Saragossa, en la primera ronda del play-off, remuntada un 0-3 (1-4).

La patacadava ser tan forta que, llavors, molta gent pensava que el Girona no tornaria a acostar-se mai més a Primera. Res més lluny de la realitat. La temporada passada, ja amb Delgado fora, els nous gestors van mantenir la confiança en Machín i en un equip que va tornar a lluitar per l'ascens fins al final, anant de menys a més. Eliminat el Còrdova en la primera ronda de la promoció, a la final es va caure contra l´Osasuna (2-1 i 0-1).

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/02/nou-anys-saltant-salvacions-agoniques/849668.html?utm_source=rss